Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Maj 1875.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i 20de Wards Forsamlingshus den 7de Febr. 1875.

(Fra «Deseret News».)

Jeg vil læse den 3die Paragraf af en Aabenbaring, der blev given i Aaret 1834. Den begynder paa Side 265 i Lærdommens og Pagtens Bog:

„Men sandelig siger jeg Eder, jeg har besluttet, at Eders Brødre, der ere blevne adspredte, skulle vende tilbage til deres Ejendoms Land og opbygge Zions øde Steder; thi efter megen Trængsel kommer Velsignelsen, som jeg har sagt Eder i en foregaaende Befaling. Se, dette er Velsignelsen, som jeg har lovet efter Eders Trængsler og Eders Brødres Trængsler: Eders Befrielse og Eders Brødres Befrielse, deres Gjenindsættelse i Zions Land, forat blive opbyggede og ikke mere nedstyrtede, men dersom de besmitte deres Arv, skulle de nedstyrtes; thi jeg vil ikke skaane dem, dersom de besmitte deres Arv. Se, jeg siger Eder, Zions Forløsning maa nødvendigvis ske ved Kraft. Derfor vil jeg opreise mit Folk en Mand, der skal føre dem, ligesom Moses førte Israels Børn; thi I ere Israels Børn og Abrahams Sæd, og I maa nødvendigvis føres udaf Trældom ved Kraft og ved en udrakt Arm, og ligesom Eders Fædre vare førte i Begyndelsen, saaledes skal Zions Forløsning ske. Lad derfor ikke Eders Hjerter forsmægte, thi jeg siger ikke til Eder, som jeg sagde til Eders Fædre: Min Engel skal gaa frem foran Eder, og ikke jeg; men jeg siger Eder: Mine Engle skulle gaa foran Eder, og ogsaa jeg, og med Tiden skulle I eje det skjønne Land."

Det er mange Maaneder siden, jeg var forsamlet med Folket her i dette Ward. Jeg erindrer, da jeg var her sidste Gang, at jeg tildels lovede at ville sige noget om Zions Forløsning. Hvad jeg maa kunne meddele Eder med Hensyn til denne store Begivenhed, der af dette Folk bliver betragtet foraj være af saa stor Vigtig-

hed, er jeg ikke istand til at kunne sige. Det er muligt, jeg ikke vil være istand til at give nogen mere speciel Underretning, end hvad I allerede ere i Besiddelse af. Alt, hvad Nogen af os ved, og Alt, hvad vi muligen kunne faa at vide med Hensyn til Fremtiden, er, hvad Gud i sin Barmhjertighed aabenbarer. Herren forstaar Fremtiden saavelsom det Forbigangne og Nærværende, og hans Aand fatter de tilkommende Ting; Forjættelsen er imidlertid til os, at vi skulle erholde den samme Aand gjennem Troens Bon, saa at vi til en vis Grad maa være istand til at forstaa Fremtidens Ting. Frelserens Løfte til de gamle Apostle var, at naar den Sandheds Aand skulde komme, skulde den lede dem ind i al Sandhed og vise dem de tilkommende Ting. Den samme Aand, tildelt Guds Tjenere i det 19de Aarhundrede af den kristne Tidsregning, er ligesaa mægtig til at aabenbare Fremtiden, oplyse Menneskets Sind og vise ham Begivenheder, der skulle finde Sted, som den var det første Aar efter Kristi Korsfæstelse, paa Pintsefestens Dag eller i nogen anden tidligere Tidsalder af Verden — den er den Samme fra Evighed til Evighed, og det er ligesaa nødvendigt for os Sidste Dages Hellige at kjende Guds Ting, som det var for de forrige Dages Hellige at kjende dem. Den store og vigtige Ting for os er, at udøve tilstrækkelig Tro for Himlene, saa at Gud maa udgyde sin Profeties Aand over os. Den samme Tro vil forskaffe os de samme Velsignelser, og Profetiens Aand blev betragtet af Apostlene i gamle Dage som en af de bedste Gaver, langt større end Tungemaalsgaven eller den Gave at kunne udlægge Tungemaal. Det var en Aand, som blev given for Opbyggelsen af den levende Guds Hellige, og den samme Aand er lovet alle hans Tjenere, som leve trofaste for ham.

Jeg erindrer vel, da jeg kun var omtrent 19 Aar gammel — 44 Aar siden afvigte Efteraar — idet jeg troede, at Joseph Smith var en Guds Profet, og da jeg tillige blev ledet af Aanden, foretog jeg en Rejse paa to hundrede eng. Mil forat besøge ham. Jeg erindrer vel de Følelser, som rørte sig i mit Hjerte paa denne Tid. Han bønfaldt Herren og erholdt en Aabenbaring for Eders ydmyge Tjener. Han trak sig tilbage til gamle Fader Whitmers Værelse, i det selvsamme Hus, hvor Kirken blev organiseret i 1830. John Whitmer handlede i Egenskab af hans Skriver, og jeg ledsagede ham ind i Værelset, thi han havde sagt mig, at det var min Rettighed at høre Herrens Ord. Herren gav en Forjættelse i hin Aabenbaring — publiceret i Lærdommens og Pagtens Bog —, som for mig, da jeg var i min Ungdom, syntes at være næsten altfor stor for en Person af saa ydmyg Oprindelse som min. Efterat have sagt i Aabenbaringen, at den store Herrens Dag var nær forhaanden og kaldet mig til at opløfte min Røst blandt Folket, byde dem allevegne at omvende sig og berede Herrens Vej, og at Tiden var nær, da Himlene skulde rystes, da Jorden skulde skjælve, da Stjernerne skulde nægte at give deres Skin, og da store Ødelæggelser ventede de Ugudelige, sagde Herren til Eders ydmyge Tjener: „Opløft din Røst og profeter, og det skal blive givet ved den Hellig-Aands Kraft." Dette var et særligt Punkt i Aabenbaringen, som syntes mig altfor stort at kunne fyldestgjøre, og dog var det en positiv Befaling, at jeg skulde gjøre det. Jeg har ofte nøjere grundet paa denne Aabenbaring, og har stundom spurgt i mit Hjerte: „Har jeg opfyldt den Befaling, som jeg burde have gjort? Har jeg søgt, saa alvorlig som jeg burde, forat erholde Profetiens Gave, saa at jeg kunde opfylde

Himlens Krav?" Og jeg har undertiden følt til at fordømme mig selv paa Grund af min Efterladenhed og den lille Fremgang, jeg har gjort med Hensyn til denne store, himmelske og guddomlige Gave. Jeg har isandhed ikke havt nogen Tilbøjelighed til at profetere til Folket, medmindre det skulde blive mig givet ved den Hellig-Aands Inspiration og Kraft. At profetere af mit eget Hjerte har altid været mig modbydelig, endog at tænke derpaa er mig mere end nok, derfor har jeg mange Gange i mine offentlige Taler undgaaet, naar en Ting plejede at komme særdeles tydelig for mit Sind, at udtale eller fremsætte det af Frygt for, at jeg skulde fremkomme med Noget med Hensyn til Fremtiden, som ikke var ret. Men dog uagtet alt dette, er der én Ting, som jeg har bestræbt mig paa at gjøre, og det er at oplyse mit Sind, saa vidt som jeg har kunnet, ved at læse, hvad Gud har aabenbaret til baade ældre og nyere Profeter i Hensénde til Fremtiden, og om jeg ikke har havt mange vigtige Profetier og Aabenbaringer, givne direkte til mig selv, saa har jeg visselig gjort megen Fremgang og erholdt megen Uddannelse ved at læse og studere, hvad Gud har aabenbaret til Andre.

Det er blevet os fortalt, at Zion — dette Folk, de Sidste Dages Hellige, kaldes Zion — skal blive gjenløst og gjengivet deres Ejendoms Land, og som Følge af dette Løfte, der er blevet os gjort af Herren, have Mange af os været meget ængstelige forat faa vide, naar Herren vilde opfylde denne store Aabenbaring, og maaske Nogle, som vare smaa Drenge og Piger, da den blev given, men som nu ere graahaarede — thi det er nu omtrent 42 Aar siden — have ikke overvejet eller tænkt meget paa, hvad Gud har lovet at ville gjøre med, eller hvad Velsignelser han har lovet at ville skjænke til dette Folk. I deres Familiebønner have de hørt deres Fædre bede til den Allerhøjeste at erindre og gjenløse Zion, samt at gjengive sit Folk deres Ejendoms Land, og maaske nogle af dem have overvejet Gjenstanden. Nogle kunne maaske tænke, det kun var en vedtagen Form i deres Bøn, som deres Fædre havde lært, uden nogensomhelst Forventning, at noget Saadant vilde finde Sted, af hvilken Grund de have været ligegyldige derfor, idet de ikke have kjendt noget til, om Zion nogensinde skulde blive gjenløst eller ikke. Men de, som nøjere have overvejet denne Ting, og som have gjort det til Gjenstand for Bøn og dyb Betragtning, forat komme til Kundskab om Tiden og Maaden, hvorpaa Gud vil bringe disse store Ting i Fuldbyrdelse, have været fulde af Haab, Forventning og Begjær, og deres stadige Bøn har været baade for Familiealteret og i offentlig Forsamling, at Zions Gjenløsning snart maatte finde Sted.

Vi ere lovede, at efter megen Trængsel kommer Velsignelsen. Herren siger: „Jeg Herren haver forordnet en vis Bestemmelse, at mit Folk skal forstaa, at efter deres Gjenvordigheder skulle de blive forløste og gjengivet deres Ejendoms Land." Allermindst tænkte vi, da vi bleve fordrevne fra Jackson County, der var det Sted, som Gud havde lovet at give sine Hellige deres Arvelodder foruden Landet rundt omkring, at næsten et halvt Aarhundrede vilde hengaa over vore Hoveder, for vi vilde blive gjenindsatte i hint Land. Denne lange Trængsel-Periode og Fordrivelsen fra vore Hjem og Ejendomme har maaske været Aarsagen til, at en stor Mængde ere gaaede i Graven uden at have Lejlighed og Privilegium til at vende tilbage og deltage i de lovede Velsignelser. Det vilde være en Kilde til Trøst og Opmuntring for dem, som endnu leve, hvem denne For-

jættelse blev gjort, om de kunde blive overbeviste i deres eget Sind, at de vilde leve her i Kjødet til at se denne Dag. Men lad mig sige nogle faa Ord i Forbindelse hermed. Vi behøve ikke at vente, efter hvad Gud har aabenbaret, at et meget stort Antal af dem, som dengang vare i Kirken, og som bleve fordrevne, vilde have det Privilegium at vende tilbage til hint Land. Vi behøve ikke at forvente noget af den Slags. „Hvorfor ikke?" sporger En. Fordi Herren underretter os om, at kun nogle Faa af dem, som dengang bleve uddrevne, skulde blive tilovers og modtage deres Arvelodder. Vi læse dette eller Beretninger derom i adskillige Aabenbaringer, Sproget er omtrent lig dette: „I skulle forfølges fra Synagoge til Synagoge og fra Stad til Stad, og kun Faa skulle blive tilovers at modtage deres Arv." Hvis nu en stor Del af dem, som bleve uddrevne, skulde leve og igjen blive indsatte i deres forrige Besiddelser, kunde de sidenefter sige: „Dette synes ikke at være overensstemmende med Aabenbaringen, her findes jo Mange, som bleve fordrevne." Men dette vil ikke blive Tilfældet. Naar man, nogle faa Aar fra denne Tid, opregner dem, som bleve fordrevne fra hint Land, vil man finde, at det i Virkeligheden vil blive meget Faa; der vil alligevel blive Nogle udaf dette Antal, men kun meget Faa. Der vil være Nogle, som ville leve til at se den Dag og ville vende tilbage og modtage deres Arv, de og deres Born, Børneborn og Børneborns Born overensstemmende med Forjættelsen.

Vi have en særlig Forjættelse med Hensyn til dette Land, givet os som Sidste Dages Hellige, en Forjættelse, som jeg tror, jeg tidligere har gjentaget i dette Hus. Den blev først given den 2den Januar 1831 i en General-Konference, som overværedes af næsten alle de Hellige, der levede i Staten New York, og som afholdtes i det Hus, hvor Kirken blev organiseret. Aabenbaringen blev given i deres Nærværelse og blev nedskreven af en Skriver, eftersom Sætningerne faldt fra Profeten Josephs Mund. Blandt de store Ting, som dengang bleve aabenbarede, var Følgende: „Jeg rækker Eder og vil gjerne give Eder større Rigdomme, ja et Forjættelsens Land, et Land, der flyder med Mælk og Honning, paa hvilket ingen Forbandelse skal være, naar Herren kommer. Og jeg vil give Eder det til et Arveland, dersom I søge det af Eders ganske Hjerte. Og dette skal være min Pagt med Eder: I skulle have det til et Arveland og til en Arv for Eders Born til evig Tid, saalænge Jorden staar, og I skulle atter eje det i Evigheden, og det skal ikke mere forgaa." Om der er nogen Fremmede tilstede her, vil jeg sige til deres Underretning, at dette er Grunden, hvorfor vi kalde hint Land et Forjættelsens Land. Og omendskjøndt vi nu have været det berøvet i henved 40 Aar, holde Nogle af os fremdeles Fuldmagten til Dele deraf, som vi kjøbte, idet vi betalte vore Penge til de Forenede Staters Embedsmænd, som solgte det til os efter Regjeringens Pris, men det blev os ikke tilladt at leve paa det saaledes indkjøbte Land. Man maa tro, at dette er en temlig besynderlig Ting i denne store amerikanske Republik, der er anset for en af de mest liberale Regjeringer paa hele denne Jords Overflade, men besynderligt eller ikke, er det en velbekjendt Sandhed for Tusinder og Titusinder, at vi bleve berøvede vore retmæssige Besiddelser. Landet er fremdeles der, men er besat af dem, som ikke eje det.

„Hvorfor," spørger man, „bleve I fordrevne fra hint Land?" Jeg kunde besvare Eder ved at gjentage vore Fjen-

ders Ord, thi de have publiceret deres Grunde forat have fordrevet os fra vore Hjem. En Grund var, at vi foregave at tale i Tungemaal, hvilket blev betragtet som en dødelig Fornærmelse mod Pietisterne. Dette var én Beskyldning, som de bragte imod os, og som I ville finde anført i deres publicerede Erklæringer, hvori de tillige satte deres Liv, deres Ejendom og deres hellige Ære i Pant paa at ville berøve os vore Hjem.

En anden Beskyldning var den, at vi tilstode at helbrede de Syge. Hvilken skrækkelig Forbrydelse det var for en Mand, at lægge sine Hænder paa syge Personer og bede Herren at helbrede dem, og om Herren da helbredede de Syge, skulde de ikke være værdige til at beholde deres Land, men skulde i saa Tilfælde fordrives fra deres Hjem og blive berøvede deres Ejendomme!

Atter en anden Grund var, at vi foruden at tro paa den Gave at kunne tale i Tungemaal og helbrede de Syge, tillige bekjendte at kunne forudsige fremtidige Begivenheder. De kunde slet ikke lide dette. At tænke, at Folk skulde tro paa den Del af Evangeliet i det 19de Aarhundrede, var for meget for vore Fjender, af hvilken Grund de sagde: „Vi kunne ikke have saadanne Folk i vor Midte til at fordærve vore Sæder og indføre den gammeldagse Religion, som læres i det Nye Testamente. Vi have en Religion, som udelader alle disse Ting, den tror ikke paa den Tingenes Orden, som det Nye Testamente fremsætter, og at denne Lære atter skal indføres i vore Dage; vore Hustruer og Børn maa ikke forføres ved den."

Disse vare de hovedsagelige Grunde, hvorfor vi bleve fordrevne, overensstemmende med deres egne Udtalelser i deres offentliggjorte Program. Jeg vidste ikke i hine Dage, at det var en Forbrydelse for de Sidste Dages Hellige at tro paa denne Del af det Nye Testamente. Jeg troede virkelig, at Konstitutionen i vort Land tilstod os det Privilegium at tro saavel det Hele af det Nye Testamente som en Del deraf, men det synes at være anderledes, thi fyrretyve Aar ere henrundne, og vi ere fremdeles betagne vore Rettigheder, forsaavidt vore Ejendomme angaar. Vi have appelleret til de Forenede Staters Regjering om at skjænke os vore Rettigheder som amerikanske Borgere. Have de gjort det? Nej, det være langtfra, de have derimod henvist os til de Personer, som fordreve os fra Staten, antagende, at de vilde have den Højmodighed at gjengive os vore Rettigheder. Hvo har hørt, at Mordere, Røvere og Tyve have vendt om og tilbagegivet deres Ofre de dem berøvede Ting? Jeg har neppe nogensinde hørt om et saadant Tilfælde; der kan maaske findes nogle enestaaende Tilfælde af denne Slags i Historien, men det er under alle Omstændigheder meget sjelden, at saadanne Personer omvende sig og tilbagegive, hvad de paa en uærlig Maade have tilvendt sig. De Forenede Staters Regjering sagde os, at vi maatte henvende os til dem, som havde myrdet, røvet og fordrevet os fra vore Hjem, forat erholde den Erstatning, vi søgte. Men Herrens Aabenbaring er paa samme Tid tydelig bleven opfyldt: „I skulle forfølges fra Stad til Stad og fra Synagoge til Synagoge, og kun Faa skulle blive tilovers at modtage deres Arv."

Vi bleve fordrevne fra Jackson County i Staten Missouri om Efteraaret 1833, og tre eller fire Maaneder efter denne Begivenhed blev den Aabenbaring given, hvorfra jeg nu har oplæst et Uddrag, der lover, at efter megen Trængsel skulde vi og vore Børn efter os blive gjenindsatte i vort Arveland.

Have vi havt megen Trængsel? Ja. Betragt de mange Gange, vi have været fordrevne, siden denne Aabenbaring blev given. Vi bleve fordrevne fra Clay County, derefter fra Kirtland i Geauga County, nu kaldet Lake County, Ohio; siden bleve vi igjen fordrevne fra Caldwell County, fra Davies County, Ray County og forskjellige andre omliggende Dele af Staten Missouri, og tilsidst aldeles udjagede af Staten, efterladende adskillige Tusind Akres Land, hvortil vi endnu den Dag idag holde Fuldmagten. Derpaa sloge vi os ned i Staten Illinois, i Nauvoo. Vi vare der kun nogle Aar, da Profeten, hans Broder og adskillige Andre bleve dræbte; atter bleve vi fordrevne, og man begyndte tilsidst at underhandle med Folket. Hvem har nu nogensinde hørt, at én Del af de Forenede Stater har gjort Underhandlinger med en anden Del af de Forenede Stater? Eller hvem har nogensinde hørt Folket i én Del af Landet gjøre Underhandlinger med en anden Del af samme? Ordlyden af hin Traktat var omtrent denne: „I maa forlade Staterne i Unionen, I maa ikke standse paa denne Side af Klippebjergene, I maa gaa hinsides Klippebjergene. Om I ville gjøre dette, kunne I tage bort i Fred, men vi ville tage Eders Huse og Land og besidde dem, uden at erstatte Eder derfor, vi ville ikke betale Eder for dem; men om I kunne komme bort, uden at sælge Eders Ejendomme, og I ville være villige til at gaa hinsides Klippebjergene, kunne I faa Lov til at gaa; hvis ikke, dræbe vi Eder."

Hvilke Forbrydelser var det, vi bleve anklagede for paa de forskjellige Steder, hvorfra vi bleve fordrevne? Hvis nogen af vore Folk havde forbrudt sig imod Lovene, stod det i vore Fjenders Magt at bringe os for deres Øvrigheder, thi de holdt selv de højere Embeder i deres egne Hænder. Men de vidste meget vel, at forsaavidt Landets Love angik, kunde de ikke naa dette Folk. Hvorfor? Fordi vi ikke havde overtraadt nogen af deres Love.

Da vi blevne fordrevne fra Nauvoo, var der Nogle, som ikke vare istand til at tage afsted med — Fattige, Svage og Syge. Nauvoo var et Slags Sygested, da saa Mange vare syge der, og mange af de Fattige, Trængende og Syge maatte blive tilbage der, da de vare ude afstand til at tage afsted med Hovedstyrken af de Hellige. Vi gik over Missisippi-Floden paa Isen og vandrede om i Iowas Snedriver med vore Heste og Vogne, men disse stakkels Folk kunde ikke komme bort itide. Pøbelen var meget ivrig efter at komme i Besiddelse af vore Ejendomme, og efterat Hovedstyrken derfor var kommen 1 á 200 eng. Mil fra Nauvoo, hvor der ingen Indbyggere fandtes, og hvor vi vare ude afstand til at faa nogen Underretning fra vore stakkels Brødre, var Pøbelen saa begjærlig efter at faa fat i vore Besiddelser, som de med Magt havde berøvet os, at de angrebe Staden med Kanoner og Musketild og drev tilsidst disse stakkels Folk ud og nødte dem til at sætte over Floden, hvor en stor Mængde af dem døde. Var ikke dette Gjenvordigheder eller Trængsler? Jo, og de bleve forudsagte flere Aar, før de fandt Sted. „Efter megen Trængsel kommer Velsignelsen, og dette er Velsignelsen, som jeg den Herre Gud haver forjættet Eder, at efter Eders Trængsel skulle I blive forløste og blive gjenindsatte i Eders Ejendoms-Land."

Siden vor Ankomst til disse Bjerge, have vi havt en haard Tid her. Vi have havt et Land, som intet andet Folk nogensinde vilde have optaget og besat. Det var engang betragtet som det mest tørre, øde og golde Sted i hele Nordamerika,

et Land, hvor man antog, at intet menneskeligt Væsen kunde leve, eller hvor man, hvis man tænkte paa at ernære sig ved sine Hænders Arbejde ved at dyrke Jorden, nødvendigvis maatte sulte ihjel. Men ved haardt Arbejde og Udholdenhed have vi forskaffet os komfortable Hjem, hvor der før kun var en Ørken, og Herren har været meget naadig imod os og velsignet os langt over vor Forventning, da han ialmindelighed har skjænket os frugtbare Aar. Dette Land, som syntes saa øde, goldt, ufrugtbart og fuld af Tørke, er derfor blevet et frugtbart Land, og Herren har opfyldt mangen en Profeti, optegnet hos Esajas og i Davids Salmer, med Hensyn til at bringe Ørkenen til at blomstre ligesom Rosen og gjøre den lig Herrens Have. Saaledes er det blevet profeteret, og at det er blevet opfyldt, kan Ingen modsige, som vil tænke og overveje for et Øjeblik, hvad Herren har gjort, siden vi kom her til dette Land. Da Pionérerne først ankom hertil i Juli 1847, gik vi ud til, hvad der nu kaldes Black Rock, det første Punkt hinsides Vest-Bjergene; vi gik ned i Søen forat bade, og vi kunde dengang gaa helt op til Klippen, da Vandet laa adskillige Fod under den Banke, hvorpaa vi vandrede forat komme ud til den. Hvad ser man nu? Ti Fod Vand over den Banke, paa hvilken vi gik. Indsøen har siden dengang stadig voxet og udvidet sig, indtil ti eller tolv Fod Vand er bleven føjet til den. Vi maatte snarere formode, at den vilde have faldet saameget istedetfor at hæve sig, og hvorfor? Fordi Vandet, som forhen altid strømmede ud i Indsøen, blev holdt tilbage fra den, da det blev brugt til at vande Jorden og tildels bortdunstede af sig selv. Dette vilde tilsyneladende have den Tendents at formindske Strømmene, men uagtet al den megen Forbrug af Vandene og Strømmene til Vandingen af Jordbunden etc., har Indsøen stadig udvidet sig. Vi have talrige Profetier angaaende de sidste Dage, hvori der siges, at Ørkenen skulde blive ligesom Edens Have og blive bragt til at blomstre ligesom Rosen, og Glæde- og Frydesange skulde høres blandt Guds Folk. Jeg kunde anføre adskillige Steder hos Esajas og i Davids Salmer angaaende denne Gjenstand, men har ikke Tid nu, da jeg ønsker at berøre nogle andre Punkter.

(Forts.)

En af de almindelige Skuffelser er, at den nærværende Time ikke er den kritiske, afgjørende Time. Skriv det paa dit Hjertes Tavle, at hver Dag er den bedste Dag i Aaret. Ingen Mand har lært Noget ret, indtil han véd, at enhver Dag er Dommedag. — Emerson.

Ingen Ven elsker Dig mere sandt end den, der vil fortælle Dig dine Fejl paa en venlig og tydelig Maade.

Det er bedre at gaa med gamle Klæder end at komme i Gjæld.

Et stærkt og udholdende Legeme er en god Kapital at begynde Forretninger med. En sund Forstand og en god Dommekraft føje storligen til dets Værd.

Den, som kjøber for mange Overflødigheder, kan maaske blive nødt til at sælge sine nødvendige Ting.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Maj.

Hvad er Hensigten med vor Tilværelse?

Dette er et Spørgsmaal, som vistnok mere eller mindre paatrænger sig de fleste Menneskers Sind, da det ikke alene er af overordentlig Vigtighed og Betydning for alle Mennesker at komme paa det Rene hermed, men det tillige ligger i Menneskets egen Natur at studere og undersøge Tingene, som omgive os, og da isærdeleshed de Ting, man kommer i Berørelse med, og hvoraf Ens Ve og Vel afhænger. Det ligger derfor saa nær for Enhver, naar man betænker og overvejer sin egen Stilling, at gjøre sig selv det Spørgsmaal: Hvorfor er man sat her paa Jorden? Hvad kan et alvist Forsyns Villie og Hensigt være med at give et Væsen Tilværelse i en saa syndig og fordærvet Verden som denne? At faa den rette Opfatning heraf og forstaa Guds Hensigter og Villie med os, hans Børn og Skabninger, maa nødvendigvis være af særlig Vigtighed for os. Men, spørger man, hvorfra skulle vi faa denne Oplysning? Hvorledes kunne vi blive underrettede herom? Ganske vist ville vi ikke faa den rette Besvarelse af dette Spørgsmaal ved at henvende os til Verden og appellere til dens Dom, thi dens Opfatning af vor Mission heri Livet er ialmindelighed den, at vi skulle „æde, drikke og være glade" eller med andre Ord „leve", det vil sige, ene tænke paa at more sig og uhindret lade sine Lyster og Begjærligheder have frit Spillerum, saa at vi paa det Sidste kunde sige ligesom Tydskeren: „Wir haben gelebt und geliebet". Det er ikke denne Anskuelse, vi dele, ligesaa lidt som vi kunne samstemme med den vilde Indianer, der mener, at sand jordisk Lykke og Berømmelse bestaar i at besidde de fleste skalperede Menneskehoveder. Den sande Kundskabskilde til at belyse dette Punkt er at søge i Guds aabenbarede Ord, der imidlertid oplyser os om, at vi, den ganske Menneskehed, have gjennemgaaet en Prøvestand, før vi kom paa denne Jord, og at vi ved i dette Liv at blive iførte kjødelige Tabernakler atter ere blevne stillede i en anden Prøvestand, efter hvis Tilbringelse vor endelige og evige Skjæbne vil blive afgjort. Hvem kan nu ikke fatte, hvor uendelig vigtig det er for Mennesket at faa en sund og klar Opfattelse af vor Mission heri Livet, saa at vi ikke maa blive vildledte ved vor egen falske Tro og Indbildninger, men ved at komme til Kundskab om det ene Sande og Rette selv lægge Grundvolden til vor egen Storhed og Lykke i de evige Verdener. Gud, den store Elohim, der er vor fælles Fader, ønskede at skjænke sine Børn en Fylde af Salighed, af hvilken Grund han derfor skabte denne Jord og iførte Mennesket et kjødeligt Tabernakel, thi før vare vi kun Aander, og uden en Forening af Aand og Element kunde vi ikke opnaa en Fylde af Herlighed. Man vil altsaa nu kunne forstaa, hvorfor „Morgenstjernerne sang tillige, og alle Guds Børn raabte af Glæde", da Herren „grundfæstede Jorden", som berettes i Jobs Bog 38te Kapitel. Det var jo meget rimeligt, at det var en Aarsag til stor Glæde og Fryd for Guds

Børn at høre, at Faderen vilde danne en ny Planet, hvor han vilde give dem Lejlighed til at komme ned og erhverve sig selv en Grad af Herlighed, som de ellers i deres daværende Tilstand ikke vilde kunne opnaa. Man kan ligeledes heraf se Guds store Godhed og Barmhjertighed mod sine Skabninger, og at han vil vort Vel. Det ligger altsaa nærmest for os at betragte vor Tilværelse her i Livet som en Mission — en Prøvestand eller Erfaringsskole at gjennemgaa, hvis Udbytte afhænger af Maaden, hvorpaa vi anvende den os skjænkede Prøvefrist. Herren har aabenbaret os visse Love, Bud og Anordninger, hvis Efterlevelse vil bringe os den tilsvarende Løn i Evigheden. Derfor siger Apostelen: „Enhver vil blive dømt efter sine Gjerninger." Men som Kronen paa det Hele har Gud, før Verdens Grundvold blev lagt, forordnet en Frelsningsplan for Mennesket, som, hvis man vilde efterkomme den, vilde bringe os tilbage til Faderens Nærværelse og hos ham nyde en Fylde af Herlighed, hvilken Apostelen Paulus ligner med Solens Glands paa Firmamentet. Og at Herren, som ovenfor berørt, har ladet os komme til en synd i g Verden, er rimeligvis af den Grund, at vi ellers ikke tilfulde kunde skattere det Gode, Ædle og Ophøjede, uden iforvejen at have kjendt til Modsætningen det Onde, Lave og Nedværdigende.

Korrespondance.

Norge.

Kristiania den 20de April 1875.

Ældste I. Frantzen.

Kjære Broder!

Da Lejlighed gives idag, vil jeg underrette Dem om min lykkelige Ankomst hertil efter en meget behagelig Rejse. Vi gjorde Holdt den første Nat i Jønkøping, den anden i Kongsvinger og ankom hertil Lørdag Kl. 10, hvor jeg blev venlig modtaget af Præs. Andersen, Brødrene S. Petersen, Thorgersen og mange Andre ved Stationen. Konferencen tog sin Begyndelse efter Bestemmelse den 17de Ds. Kl. 7 Eftm. med en meget respektabel og anselig Forsamling af Hellige og Fremmede. Efter Forsamlingens Aabning med Sang og Bøn afgave Missionærerne deres Rapporter fra de forskjellige Dele af Missionen, som alle vare mere eller mindre lovende for Evangeliets Udbredelse i Fremtiden, og ikke Faa vare tillagte Menigheden ved Daab siden sidste Konference. Der havde været fuldkommen Frihed til at prædike med Undtagelse af, at en Broder Petersen i Drammen var bleven idømt en Mulkt af 10 Spd. forat have døbt nogle gode Mennesker i Vand til deres Synders Forladelse, hvilket var det Mønster, Frelseren viste os, da han vandrede her paa Jorden. — Konferencen fortsattes Søndag med Afholdelsen af tre Forsamlinger, som alle vare besøgte af en talrig Skare Mennesker, saa at Salen var opfyldt til Overflod, thi Mange gik bort, uden at finde Plads til at sidde eller staa, og Herrens Aand var rigelig udgydt over hans Tjenere, som fremlagde for de Forsamlede mange nyttige og gode Lærdomme, samt afgave et kraftigt Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Sendelse, om Mormons Bogs Fremkomst

og Rigets Gjenoprettelse i de sidste Dage for aldrig mere at blive borttaget fra Jorden. Alle syntes at lytte til med spændt Opmærksomhed; Fred og Orden herskede, og en ydmyg Aand var den ledende under alle vore Forsamlinger; de Helliges Ansigter smilede af Glæde og Tilfredshed. Kristiania Konference er i en trivelig Forfatning baade i aandelig og timelig Henseende under Præs. L. S. Andersens vise Ledelse, og der er ikke Faa, som berede sig til at emigrere, thi de have været saare flittige til at sammenspare af deres ringe og haarde Fortjeneste for deres Udfrielse fra Babylon, og Herren har kronet deres Bestræbelser med Held. Sangkoret har gjort betydelig Fremgang under Br. Larsens Ledelse; en Koncert blev given iaftes, hvortil Adgangen var fri for Alle. Iaften er her Præstedømsmøde, og paa Thorsdag er der igjen Forsamling; om Gud vil, agter jeg at afgaa herfra Fredag Morgen til Stockholm. Jeg er ikke saa ganske vel idag paa Grund af lidt Forkjølelse, men jeg haaber, det vil snart blive Alt vel igjen, saa at jeg kan vedblive at fortsætte mit Arbejde. Det er min største Glæde at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder, thi jeg ved, at dette Værk er af Gud og ikke af Mennesker, og at det vil bestaa evindelig, men der kræves meget Vidnesbyrd i disse Dage forat overlyde Folket om Sandheden, dog er det en Glæde at se Nogle hist og her være villige til at adlyde det. Her er nu fire Utah-Ældster i denne Konference foruden mange unge, gode Brødre, som arbejde i Evangeliets Tjeneste, saa vi haabe, at Riget vil stedse rulle fremad heri Norges Land, da her synes at være mange gode og ædle Folk. Br. Andersen tager en Tur ud paa Landet om nogle Dage forat afholde endel Forsamlinger, og Br. S. Petersen rejser til Trondhjem sidst i Ugen; de tilligemed de øvrige af Brødrene sende mange Hilsener. — Her er meget koldere end i Danmark, endel af Floderne og Indsøerne ere endnu bedækkede med Is, og Sne ligger endnu mange Steder paa Marken, saa at Foraaret vil indfinde sig sildig.

Jeg maa nu slutte for dennegang med mange venlige Hilsener til Dem selv og Alle i Nr. 14.

Deres Broder og Medarbejder
for Sandhedens Sag,
C. G. Larsen.

Danmark.

Aalborg den 10de April 1875.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Jeg griber Lejligheden til i Korthed at give Dem en lille Beretning om min Virksomhed her i den senere Tid, samt give Dem tilkjende, hvordan jeg føler for Evangeliets Forkyndelse.

Vort Vinter-Arbejde er nu tilendebragt, det vil sige, hvad Afholdelsen af Forsamlinger hos Fremmede angaar, hvilket vi have været ivrigt beskjæftigede med siden sidste Efteraar, og det er mig en Glæde at kunne sige, vi have havt Lejlighed til at afholde et godt Antal af slige Forsamlinger og tillige at se lidt Frugter af vort Arbejde. Jeg har ligesom forrige Vinter rejst uafbrudt omkring hele Tiden i Selskab med vore andre unge Missionærer og har afholdt Forsamlinger i næsten alle Dele af Konfe-

rencen. Siden jeg kom tilbage fra mit Besøg i Kjøbenhavn i November Maaned f. A., har jeg — assisteret af Brødrene — afholdt henved 90 Forsamlinger hos Fremmede, alle paa Landet, foruden endel hos Sødskende, hvor ogsaa mange Fremmede have været tilstede. De fleste af disse Forsamlinger have været besøgte af en 25 til 70 Mennesker, og til flere har der endog været cirka 150 Tilhørere. Fred og Orden har ialmindelighed været herskende under Forsamlingerne, og en god Aand har været tilstede, saa at Herrens Tjenere have været istand til ved dens Hjælp at kunne aflægge et trofast Vidnesbyrd om Sandheden, og kunnet fremsætte Evangeliets rene Principper paa en klar og forstaaelig Maade til de Oprigtiges Nytte og Velsignelse, men adskillige Gange har der ogsaa været sande Djævle i Menneskeskikkelse tilstede, som have gjort alt muligt forat forhindre vor Fremgang ved at bringe Forstyrrelse ind i vore Forsamlinger, som ofte have været besøgte af Præster og andre højlærde Personer efter menneskelig Vis, hvilke naturligvis have gjort alt muligt forat sværte Sandheden og lede Faarene vild ved at forsøge paa med deres listige Kneb at forandre Sandhed til Løgn og Vildfarelse og Løgn til Sandhed, men Sandheden trænger dog stedse mere og mere igjennem og skinner som et Lys i Mørket, aabenbarer Løgnens Maske og Grundvold, og giver derved de Oprigtige af Hjertet Lejlighed til at se den vederstyggelige Kirkes Bedragerier og Verdens Tilstand i det rette Lys. Jeg erindrer vel, hvad Br. Brigham sagde engang i en Tale, nemlig at hvor Ulvene vise Tænder, er det temlig sikkert, at der er Faar tilstede. Dette har jeg flere Gange ved Erfaring havt Lejlighed til at erkjende for Sandhed, thi hvor man møder allermest Modstand, vil der altid være Nogen, som annammer Evangeliet. Som sagt, ialmindelighed ere vi blevne behandlede med Venlighed, hvor vi have havt Anledning til i Vinterens Løb at bære Vidnesbyrd for vore Medmennesker, og Flere, som saaledes have givet Agt paa, hvad vi have forkyndt dem, have faaet Øjnene op for den rette Maade at undfly den kommende Vrede paa. I forrige Maaned døbte jeg 6, og der er de bedste Udsigter for, at Flere snart ville komme og slutte sig til Sandhedens Banner. Skjøndt jeg ikke kan sige, at vi have udrettet meget af sidstnævnte Arbejde i denne Vinter, saa føler jeg dog ingenlunde til at klage. Jeg tror, vi have gjort det Bedste, vi have formaaet, forat oplyse vore Medmennesker, og skjøndt kun Faa lytte til og adlyde Budskabet, er jeg dog for min Part glad og tilfreds over det Lidet, som Herren i sin Visdom har forundt os i vor Ufuldkommenhed at udføre. Naar jeg siger vi, mener jeg fornemlig mig selv og mine unge Brødre, som jeg har arbejdet sammen med. De husker nok, det var en Klynge af unge Mænd (med Undtagelse af 2), som blev kaldet til Tjenesten sidste Efteraar. Jeg kan sige til deres Ros, at de have været nidkjære og utrættelige hele Tiden i at udføre deres Mission, og flere af dem have gjort god Fremgang. Herren har styrket dem og vist Verden, at han kan gjøre sin egen Gjerning ved at tage de Umyndige og Ringe i Verdens Øjne til at beskjæmme de Vise og Mægtige. Vi have Alle arbejdet under den bedste Forstaaelse med hinanden; Enighed og Kjærlighed have sammenbundet os som Brødre til at virke i Forening efter bedste Evne, og forsaavidt jeg forstaar, føle vi os Alle glade og lykkelige efter det Arbejde, som er gjort. — Vi se Alle op til vor ældre og erfarne Broder, vor elskelige Præsident P. O. Hansen som Leder. Han staar

altid paa rede Fod til at give os de bedste Raad og Lærdomme, som hans Kundskab og Erfarenhed gjør ham istand til. — Til Slutning vil jeg kun sige, at jeg er vel baade paa Aand og Legeme. Min Helbred er fremdeles god, og naar undtages Forkjølelse enkelte Gange, foraarsaget ved det kolde Vejr gjennem Vinteren, saa har jeg været fuldkommen rask hele Tiden. Jeg føler til at takke og prise Herrens hellige Navn for hans Godhed imod mig og for den Erfaring, jeg har vundet i hans Tjeneste indtil denne Dag.

Med venligste Hilsener til Dem selv og Brødrene i Deres Omgivelse, tegner jeg mig Deres ydmyge Broder og Medarbejder for Sandhedens Sag,

Andrew Jenson.

Gamle Amerika.

(Af G. M. O. i „Juvenile Instructor".)

(Fortsat).

Peleg.

„Og Eber bleve fødte to Sønner: den enes Navn var Peleg, fordi Jorden blev skiftet*) i hans Tid, og hans Broders Navn var Joktan." (1ste Moseb. 10de Kap. 25de V.)

Dette fandt Sted omtrent et hundrede Aar efter Syndfloden, og bliver betragtet af Mange som at mene, ikke en stor Adskillelse af Jorden i to Halvkugler som for Nærværende, men en blotte Deling af Landet i Familie- og Stamme-Lodder. Men vi have ingen Grund til at antage en saadan Anskuelse. Thi i Begyndelsen sagde Gud: „Vandene under Himlene forsamles til ét Sted, at det Tørre kan ses, og det skete saa." Vi tage den bogstavelige Mening heraf, at Vandene indtage en vis Del af Kloden — samlede sammen til ét Sted, og Landet optog en anden Del som ét uhyre Fastland. Men Gud ansaa det for passende i sin guddomlige Visdom paa Pelegs Tid at dele og adsplitte dette ene, uhyre store Kontinent i to store Dele, saaledes som vi finde det i vore Dage. Der var udentvivl, da denne Adskillelse fandt Sted, en stor Bevægelse og Forstyrrelse, noget lignende et mægtigt Jordskjælvs Bulder, især delesshed i den Del, der var beliggende ved Delingslinien. Og fordi en saadan Forstyrrelse ikke er bleven omtalt, men den simple Virkelighed kun er bleven tilkjendegivet i nogle faa Ord, have Mange næret Tvivl om, at en saadan mægtig Jordomvæltning virkelig har fundet Sted. Men som vi tidligere have sagt, Øjemedet med Skrifterne er højere end den blotte Optegnelse af Detaljer. Vi kunde betvivle Sandheden af den Beretning, der er bleven os given angaaende Verdens Skabelse, fordi mindre, ubetydelige Omstændigheder ikke ere blevne anførte, eller Adams Tilblivelse paa Jorden, fordi ingen Bemærkning er bleven gjort om hans Barn-

*) D. v. s. delt, i den engelske Bibel hedder det „divided". Red.

dom, eller fordi nogen anatomisk Detalj er bleven given om hans Bens og Muskelers Konstruktion. Jeg har ikke den mindste Tvivl om, at jo Hundreder af unge Folk, som nu sjelden kaste et Blik i Bibelen, vilde læse den oftere, om Moses havde ofret nogle og tyve Kapitler mere paa en ophidsende Fortælling om Adam og Evas Kjærlighed, Forlovelse og Ægteskab. Selv om han havde gjort dette, af hvad Gavn vilde det have været for os? Havde Noas Rejse-Logbog været indført i Genesis med enhver Dags Beregning omhyggelig opsummeret og enhver Lodning af Vandets Dybde nedført, vilde det maaske have interesseret Sømændene, men for de ni Tiendedele af Menneskeheden vilde det ikke være af den ringeste Interesse. Størstedelen af den mosajske Optegnelse afholder sig som en Regel fra al Detalj, og at Jordens Deling kun er bleven omtalt i nogle faa Ord, er aldeles ingen Grund til at betvivle Sandheden deraf. Tilmed maa vi erindre, at det kun var en kort Tid efter Syndfloden, og at Noas Familie ikke havde havt megen Tid til at formere sig, følgelig kunde der ikke have været en stor Mængde Folk paa Jorden paa den Tid, men Alle levede i Nærheden af Ararat, hvor Arken strandede (deres Kolonier kunde ikke med Rimelighed have udstrakt sig langt derfra). Den store Delingslinie var mange hundrede Mil i Vest eller Øst for dette Sted, og muligvis blev Brydnings-Stødet kun let bemærket af dem, maaske de ikke engang have kjendt til det. Moses har rimeligvis skrevet Alt, hvad han vidste derom — Alt, hvad der blev aabenbaret til ham, og ikke mere.

Vi have fra et geologisk Standpunkt ethvert Bevis paa, at der i en fjern Tidsalder har fundet en skrækkelig Brydning, Bøjning og Spaltning af Jorden Sted. Ustratificerede Klipper ere med Magt blevne bragte udaf deres oprindelige Leje og findes bedækkende den stratificerede Klasse, dannende Jordens Overflade i en Række af afsondrende Toppe og ophøjede Bjergrygninger med dybe Dale og brede Sletter. Overalt finde vi Beviser paa denne store Brydning. Nyere Geologer tilskrive dette langsomme Formationer samt delvise og isolerede Udbrud. Dette er udentvivl rigtigt i mange Tilfælde, men det er dog intet Bevis for, at en stor Omvæltning og Spaltning af Jorden ikke har fundet Sted. At vi have disse Forandringer og Omskiftelser i Omridset af Landet næsten dagligen ved langsomme og gradvise Operationer og heftige og pludselige Jordrystelser, er bekjendt for alle Læsere. Dr. Pingle har klarlig bevist, at Kysten af Grønland i en Længde af 600 eng. Mil i Nord og Syd synker gradvis. Robert Chambers giver et Exempel paa en Landstrækning af 40 Kvadratmile, som paa én Kant synker en 58 Fod og paa en anden hæver sig 96 Fod. Paa den nordlige Kyst af Bajæ Bugten findes de ødelagte Templer af Serapis, Neptun og Nymferne; de ere nu under Vand paa Grund af den gradvise Synken af Landet. I Skotland, England, Wales og Amerika have Kysterne hævet sig fra nogle faa Fod til flere tusind Fod. I Aaret 1759 hævede Bjerget Jurillo sig ligesom ved Trylleri fra Mexikos Sletter til 1600 Fods Højde, hvilken Højde det fremdeles har beholdt. I Aaret 1822 frembragte en Jordrystelse i Sydamerika en Opløftelse af Landet, som blev følt langsmed Kysten af Chili i en Afstand af 1200 eng. Mil, og Landet hævede sig et Øjeblik fra 3 til 4 Fod, hvor det fremdeles befinder sig. Denne Hæven af Landet antages at bedække en Strækning af 100,000 Kvadratmile. I August

1868 bleve Peru, Chili og Ekvador næsten bogstavelig opfyldte af Ruiner paa Grund af Jordskjælv; uhyre Bolger, 48 Fod høie, rullede med en frygtelig Magt henover Kysten, Steder og Byer bleve fuldstændig ødelagte, og 300,000 Mennesker omkom ved denne store Ulykke. Hine mægtige Bølger have forandret hele Landets Overflade. En Vulkan, kaldet Papandajang, den største paa Java, beliggende i den sydlige Del af Øen, forsvandt aldeles i Jorden efter et heftigt Udbrud den 12te August 1792, dog ikke alene Keglen, men det omliggende Land i en Udstrækning af 15 Mil forsvandt med den i Jorden. Fyrretyve Landsbyer bleve ødelagte, de fleste af dem bleve saa at sige virkelig opslugte, og 3000 Indbyggere omkom ved denne Katastrofe. Vi kunde saaledes skrive Kapitler efter Kapitler om lignende Tilfælde af Forandringer og Omdannelser med Jorden ved hans Villie og ubegribelige Magt, som holder alle Ting i sin Haand.

Vi tro paa den Læresætning, der siger, at Intet er tabt eller forspildt paa vor Planet, thi én Kysts synkende Sandbanker forsvinde kun forat opbygge en anden. Denne Byggen op og Riven ned, dette Liv i Døden, er ikke alene naturlig, men ogsaa nødvendig for vor Planets Voxen, Udvikling og Fuldkommengjørelse. Dog forandres ikke alene Jorden i Skikkelse efter Menneskets Fordringer, omendskjøndt den aldrig taber sine Ejendomligheder, men Mennesket, som aldrig taber sin Slægts Aand eller Hensigten med sin Skabelse, ledes, om han er lydig mod Gud, i Forandringer af en mere ophøjende og forædlende Natur, holdende Skridt med den os omgivende Naturs Udvikling og Fremadskriden.

Lidt over 1600 Aar efter Skabelsen fandt Gud det nødvendigt at tilintetgjøre hele Menneskeslægten med Undtagelse af nogle faa Individer. Neppe 100 Aar efter denne skrækkelige Begivenhed og uagtet en saa frygtelig Revselse, begyndte Menneskene at tabe sig i Synd og Ugudelighed, visende klarligen deres Tilbøjelighed til at afvige fra Retfærdighedens Sti, naar de gjøres ubekjendte ved Skaberens Magt. Gud besluttede i sin Visdom ikke at lade noget Middel uforsøgt til Menneskets Frelse. Han besluttede at gjøre en Adskillelse. Forat gjøre dette eftertrykkeligen, var det nødvendigt at adskille Landet og gjøre en Deling saavidt, at enhver Forbindelse mellem Indbyggerne derved gjordes omtrent umulig i flere Aarhundreder. Af den Grund lod han i Pelegs Dage denne store Deling finde Sted, og forat Adskillelsen og Standsningen af Forbindelsen maatte blive endnu mere eftertrykkelig samt efterat have tilstaaet Jorden den korte Frist af 14 Aar til at gjøre sig bekjendt med sin nye Skikkelse, forvirrede han Menneskets Sprog og førte dem hen i bestemte Dele af Landet, at de maatte, uafvidende hinanden, bestræbe sig paa at gjenvinde Præstedømmet, som de saa ganske havde tabt. Theorier kunne fremsættes og Indvendinger gjøres imod Umuligheden af en saadan Deling i Pelegs Dage, men ligemeget hvad man siger, maa det erkjendes, at den Haand, der kunde samle Landet sammen til ét Sted, havde og har Magt til at adskille det efter Behag.

I Rom findes der fortiden syv protestantiske Kirker foruden de for Udlændinge bestemte, protestantiske Kapeller.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Sex og tyve Aar ere forløbne, siden denne Forudsigelse blev given af Præsident Young. Paa den Tid, han saaledes tiltalte Bataillonen, var dette Land næsten aldeles ukjendt. Intet menneskeligt Væsen vidste, om man kunde avle Korn og Frugt her eller ikke. Alt, hvad man vidste herom, var, at det var en Ørken. Profeten Joseph havde forudsagt i hans Levetid, at de Sidste Dages Hellige skulde blive et stort og mægtigt Folk i Klippebjergene; Præsident Young, dreven af den samme Aand, profeterede i samme Retning. Bataillonen blev afskediget omtrent 800 eng. Mil fra Salt Lake City; de fleste af Volontørerne opholdt sig en Tid i Kalifornien forat søge Arbejde, og bleve herved Midlet til at bringe Guldet for Dagen, hvoraf Kalifornien siden er bleven saa berømt, og hvis Opdagelse og Udgravning næsten har vendt op og ned paa Verden. Det store Basin er blevet de Helliges Befæstning mod Pøbelen. Grundvolden til Templer er bleven lagt, og vi haabe og stole oprigtigen paa, at mange af dem endnu ville blive byggede i forskjellige Dele af det store Basin.

Det var meget vanskeligt at hverve Mænd af den fastsatte Alder — mellem 18 og 45 Aar — til at kompletere de fem Hundrede, men ved vedholdende Bestræbelser bleve de tilsidst tilvejebragt og optoge deres Marschlinie under Anførsel af Oberstløjtnant Allen til Fort Leavenworth og derfra til Santa Fe og videre til Kalifornien. Oberst Allen — til megen Sorg for dem, som kjendte ham — levede ikke til at føre Bataillonen helt frem. Han døde ved Fort Leavenworth. Bataillonen udførte de Pligter, der bleve krævede af den, paa den mest tilfredsstillende Maade, og vandt megen Agtelse ved dens gode Disciplin og taalmodige Udholdenhed midt under de Vanskeligheder, som de havde at kjæmpe med. Ingen bedre Tropper som Soldater, ingen bedre Opdragne som Gentlemen har nogensinde været stillet under den amerikanske Fane end som netop disse Frivillige; vi ville faa Lejlighed til, efterhaanden som vi skride fremad med denne Historie, at omtale dem og deres møjsommelige Arbejde nærmere. Forholdsregler bleve tagne forat sørge for de Frivilliges Familier under deres Fraværelse. Et stort Antal af de mest agtede Mænd i Lejren bleve valgte til at handle som Biskopper i at se til, at Ingen manglede noget blandt disse Familier, og at Alle bleve passende sørgede for.

General Thomas L. Kane, Søn af Dommer Kane af Filadelfia, kom til Lejren omtrent paa samme Tid som Oberst Allen, da han var bleven sendt af Præsident Polk som Overbringer af Depescher til Fort Leavenworth. Det var der, at han først gjorde Bekjendtskab med Præsident Young og Apostlene, og saa Folket midt under de prøvende Omstændigheder, der omgave dem. Omendskjøndt han var en ganske ung Mand paa den Tid, tog han en varm Interesse i deres Velfærd. Men han blev meget farlig syg i Lejren, og det var kun ved en yderst omhyggelig Pleje og streng Paapassenhed, at hans Liv blev sparet. Han kunde aldrig forglemme denne Venlighed, og ved sin Tilbagevenden til Filadelfia afgav han en Adresse for det historiske

Samfund i den Stad, hvori han i det mest veltalende og rørende Sprog beskrev de Scener, de Sidste Dages Hellige havde gjennemgaaet, og det patriotiske Offer, de havde gjort, forat tilvejebringe den af Regjeringen krævede Batallion. Der er sandsynligvis intet Dokument af dets Størrelse, som nogensinde har bestrævet de Sidste Dages Helliges Prøver og Lidelser i et mere tydeligt og slaaende Sprog for Læseren end som netop dette. General Kane har ogsaa ved mange andre Lejligheder vist sit Venskab for de Uskyldige og Undertrykte, og han vil nyde dette Folks Agtelse som en oprigtig, selvopofrende og sand kristen Gentleman — en Menneskeven i dette Ords højeste Betydning.

Den 16de Juli blev Ezra Taft Benson ordineret til Apostel istedetfor John E. Page, som var falden. Den samme Dag bleve Ældsterne Orson Hyde, Parley P. Pratt og John Taylor beskikkede til at gaa paa Mission til England, hvortil de afrejste den 31te samme Maaned, forat ordne Kirkens Affærer i hint Land.

(Forts.)

Blandinger.

Kinas Regjeringsblade ere fortiden opfyldte med utallige Anordninger og Dekreter i Anledning af, at Kejseren „paa sin Drage er stegen tilhimmels", og at hans 4aarige Efterfølger har besteget Dragethronen. En af disse Anordninger bestemmer, at den afdøde Kejsers to Livlæger skulle til Straf, fordi han døde, miste deres Rang, hvorhos Knapperne og Paafuglefjerene skulle borttages af deres Hatte.

Ligbrænding er under et Cirkulære fra Kultus- og Indenrigsministeren bleven forbudt i de preussiske Lande.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.